

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Epistolai tu hagiū Isidōru tu Pēlusiōtu

Isidorus <Pelusiota>

Parisiis, 1585

Pachomio Monacho. 129.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-71898](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-71898)

297.

τιῶν παλαιῶσιν σποδύεται ἐν σενιῶν
πινί παρεισθύσει θλιβόμενος, καὶ τὸ
γῆρας σποπτεύμενος. βέλεται τοίνυν ἕ
ἡμᾶς ἁφ' τῆς σενίης ὁδοῦ, καὶ χαλάσεως
τὸν παλαιὸν ἄνθρωπον ἀπεκιδύεσθαι,
καὶ τὸν νέον ἀνταμφιένυσθαι τῆς χα-
τῆς αὐτῆς εἰκόνα ἀνακαμνέμενος.

Σιμπλικίου. ρκζ.

ἀνάστασι.

Βίβλους ἐκτίσσω πλείστας, ὡς ἔμα-
θον· καὶ οἴησαι πλεῖστis, ἀγνοῶν τιῶ
ἀνάγνωσιν, ταυτὸν ποίῶν τοῖς τὸν σῆ-
τον κατέχουσι, καὶ τοὺς σῆτας τρέ-
φουσι· καὶ αὐτὰ μὲν γὰρ, σπῆδ' μη-
τέρes καὶ τροφοί, ὅταν δέδεται, γί-
νονται· ἢ κέρησο τοίνυν τῶ κτήμα-
τι, ἢ μὴ βλάπτει τιῶ παιδεύειν πολ-
λὴν, καὶ ταῦθ' ἐκωμῶδιαν σινάγων,
βιβλιοφόρος ἢ βιβλιοτάφος, καὶ ση-
τοπέφος χαλέκιδος· ἢ ἥπ' ἑξ' ἡ-
τηροῦσαν ἀφροῖζων, ὡς μέγα πάλε-
τον ἀφελείας σποκρυφαίμενος. ὁ ἄλ-
λοισ μὲν ἔπιτεῦθι, καὶ σφῶς ἐσωει-
γάσθι, παρὰ σοῦ δὲ ἰταμίως κατα-
ρύχθι.

βιβλιο-
φθοῖας.

Ζωσίμου. ρκη.

Εἰκὸς μὲν σε ἀμαθιάνοντα, ἀνάλογον
ἔχειν τῆς ἀπαιδευσίας ἀκαίδειαν· ἐ-
πειδὴ δὲ πρὸς ταύταις, ὡς ἔμαθον,
καὶ φρόνημά σε φυσῶ ὑπερφανον,
γνώθισαυτοί. Ἐκ τῆς λόγων σου ἔχης
ἔχης σε τὸν ἔλεγχον· ὅρα πόσον κι-
νῆς βαρβαρίζων τὸν γέλωτα· βλέπε
μειδιῶντας τοῖς σολοικισμοῖς τοὺς ἀ-
κούοντας· καὶ ἢ παύσαι λαλῶν κα-
ταγέλασα, ἢ φρόνει πτωχὸς πρὸς τῆς
λόγους σου.

Παχμίου μοναχοῦ. ρκθ.

ποιήσα.

Ἐν τῆ θεοῦ βασιλείᾳ, ἢ μοναχικῇ
ἔστι πολιτεία· ἐδενί μὲν ὑποκύπτει-
σα πάθει, μετέωρα δὲ φρονῶσα καὶ ὑ-
περβρένια κατορθούσα· ταύτης ἐχό-
μενος, ὡς ἔσεται μή τι σε δοῦλον κίθρα-

& angusta rima sese comprimens, ac seniu
deponens. vult igitur nos quoque per ar-
ctam viam & afflictionem, veterem homi-
nem exuere, ac pro eo nouum induere,
qui ad eius imaginem renouatur.

Ephes. 4.
Colos. 3.

Simplicio. 127.

Plurimos libros, vt audio, emisti: atque
opinione locuples es, eorum lectiorem
ignorans, atque idem faciens quod ij qui
frumentum comprimunt, ac tineas alunt.
Nam libri quoque tinearum patres & nu-
tritij fiunt, cum vincuntur. Quare aut o-
pibus tuis vttere, aut ingentem eruditionē
ne læde, nimirum hic quoque comicos fa-
les colligens: (dum librorum corruptor,
aut librorum Sepulchrum, aut tinearum
altor appellaris) atque coram Deo accu-
sationem congerens, vt qui ingens vtilita-
tis talentum occultaris, quod aliis quidem
concreditum atque elaboratum est, à te
autem improbè defossium.

In librorum
congestio-
nem.

Prom. ii.

Mass. 28.

Zosimo. 128.

Verisimile quidem est, te, cum incitiā
labores, parem quoque imperitiā impu-
dentiam habere. Quoniam autem super-
bia etiam insuper, vt audio, intumescis, ex
sermonibus tuis fac te noscas. In propin-
quo habes quod te conuincat. Vide quan-
tum tui risum barbarè loquendo excites.
Vide quonam pacto ij, qui te audiunt, ad
folcæcismos tuos subrideant. Atque aut
ridiculè loqui desine, aut humiliter & ab-
iectè, quemadmodum sermonibus tuis
dignum est, senti.

Pachomio Monacho. 129.

Dei regnum monastica vita est, vt quæ
nulli vitiosæ affectioni succumbat, ve-
rùm alta sapiat, ac virtutes celo superio-
res præster. Hanc tu complectens, da ope-
ram ne quod te delictum in feruitutem

Dei regnum
monasti-
ca vita.

E ij

Monach^o
semel lap-
sus agre
resurgit.
Ioan. 12.

addicat, ac regis templis & palatijs extur-
bet. Difficile enim factu est, vt qui prola-
buntur, ad eam rursum reuocentur. Deus
autem, qui efficax ostium aperuit, ac sei-
psum ostium vocat, per quod ad salutem
aditus patet, det tibi, & mentem minimè
palantem ac distractam, & sermonem re-
prehensionis expertem, gratia conditum:
quibus videlicet rebus & planam ac faci-
lem hanc vitam reperias, & futurum æui
placidum ac salutare.

Ioanni Monacho. 130.

Monasti-
ca vita
quid re-
quirat.

Nescit saturitas vigilare; nescit fastus
quiescere. vigilantiam & mansuetudinem
monastica vita requirit. Si igitur hanc pro-
fiteris, fac illa deleas. Sin autem ventrem
imperio minimè tenes, quid & locum oc-
cupas, & decertantium animos frangis.

Timotheo Lectori. 131.

Luc. 1.
Zacharia
silentium
quid si-
gnificet.

Quòd Zacharias obmutuerit, vir acu-
tissime, non stupore factum est, vt existi-
mas. siquidem sacerdos ille, vt qui puro
animo diuinis mysteriis operam daret, di-
uinos prospectus atque angelicas visiones
familiares habebat: verum silentij ipsius
typo legis silentium indicabatur. Quid au-
tem, quòd à silentio & sterilitate ac fene-
dute vox procreata sit? Hinc videlicet il-
lud significari arbitror, ex scripta lege, ob-
eorum, qui eam acceperant, inobedien-
tiam & contumaciam, senio ac vetustate
confecta, vaticinia de Christo prodiisse,
hincque etiam ipsius matrem vnà venisse.

Eidem. 132.

Math. 3.
Quid lo-
custæ.
Matt. 3.
Mel sil-
vestre.

Locustæ, quibus Ioannes alebatur, non
animantia sunt, vt quidam imperitè pu-
tant, scarabæis similia (abfit:) verum her-
barum aut platarum summitates. Eodém-
que modo rursus non herba quædam est
mel silvestre, verum mel montanum,
quod ab agrestibus apibus cõficitur, sum-
mèque amarum est, & gustatui omni in-

ποδίσση παράπτωμα, καὶ τῆς ἀνακτό-
ρων τῆς βασιλικῶν τραπεζῆς. διχρε-
ρὴς γὰρ τοῖς ἐκπλήκταις, ἢ ὡς ἐ-
κείνην ἀνάκλησις. ὁ δὲ θεὸς ὁ ἴψαν ἀ-
νοίξας ἐνεργῆ, καὶ ἴψαν καλῶν ἐαυτοῦ, ^{ἐνεργῆ.}
δι' ἧς ὅτι τῆς σωτηρίας ἡ εἰσοδος, δὴ ὡς
σοὶ καὶ νοῦ ἀμεταβάσει, καὶ λόγον ἀ-
κατάργησον, ἠρτυρόν τῆ χειρῆ. δι-
ῶν καὶ ὁ παρὰ σοὶ εἶδος εὐμαρῆς εὐρε-
θήσεται, καὶ ὁ μέλλον αἰῶν, εὐδυνῆς καὶ
σωτήριος.

Ιωάννη μοναχῷ. ρλ.

Οὐκ οἶδε κόρος ἀρτυρεῖν. ὅσα οἶδε
τύπος ἠρεμεῖν. ἐρηγήσεται δὲ ἔται καὶ
φραδότητος ἀσκησις. εἰ οὐ τούτης
ἀντιποῆ, οὐκ εἶνα κατάργησον. εἰ δὲ
ματρὸς ἢ κρατεῖς, τί καὶ τὸν τόπον
καταργεῖς, καὶ τὸς ἀθλοῦσας ἐκνευροῖς.

Τιμοθέῳ ἀναγνώστῃ. ρλα.

Ἡ Ζαχαρίας κάφευσις ὅσα ἐκ πλῆ-
ξει γένηται, ὡς ἐνόμισας γενεχέσεται. ^{συνεχέσεται.}
ἐν συνθείᾳ γὰρ θεοφρασίας καὶ ἀγ-
γελικῆς ὀπτασίας ἢ ὁ ἱερεὺς, καθα-
ρῶς τοῖς μυστηρίοις ἀγακῶν ἔμμενος. ἀλ-
λὰ τῷ τύπῳ τῆς ἐκείνης σιγῆς, ἢ τῆ ^{ἐπιπέσει.}
νόμου ἐδηλοῦτο σιωπῆ. τὸ δὲ σὺ πῶ-
γῆς καὶ φειρώσας, καὶ γήρας τεχθῆναι ^{συνεχέσεται.}
τῷ φωνῆν, τὸ το οἰμα δηλοῦν, τὸ ἐκ-
τῆ παλαιωθέντος καὶ καταμεράσαν-
τος, καὶ φειρωθέντος τῆ ἀνηκούα τῆς
δεξαυθῶν νόμου τῆ χειρῆ, τὰς πε-
εὶ χεῖρας φερρήσας ἀσελεθῆν. καὶ τῷ
αὐτῆ μητέρα ἐκ τούτου συνελεθῆν.

Τῷ αὐτῷ. ρλβ.

Αἱ ἀκρίδες, ἃς Ἰωάννης ἐξέφετο, ἢ
ζῶά εἰσιν, ὡς πνεῖς οἶονται ἀμαθῶς, ^{εἰς.}
καὶ θάρους ἀπεικονίοντα, μὴ γένοιτο, ἀλλ'
ἀκρέμονες βοτακῶν ἢ φυτῶν. ἔπει δὲ
πόα πῆσ ὅτι πάλιν τὸ μέλι τὸ ἀγρίον,
ἀλλὰ μέλι ὄρειον ὑπὸ μελισσῶν ἀ-
γρίων γινόμενον, πικρότατον ὄν, καὶ πά-
ση γεύσει πολέμιον. δι' ἧν τῷ ὑψῆ-
βάλλ.